

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

DUES NOTÍCIES ABSURDES

Sóc un voraç lector de diaris. Per generació, els prefereixo de paper. Tot i reconèixer els avantatges de llegir digitalment, em resisteixo a deixar de passar pel quiosc i comprar uns grams de cel·lulosa amb tinta. La premsa clàssica quadra més amb els meus hàbits. I fruïnt del plaer de girar fulls i més fulls, sempre recerco informació que m'interessi, que em cridi l'atenció entremig de multitud de columnes i titulars. Algunes que per a mi són palla, per a un altre potser són la raó central de llegir aquell periòdic. El criteri és ben obert i variable, sempre condicionat pels interessos, les afeccions i les necessitats de cada lector. En el meu cas, un dels motius de la lectura ve donat per la recerca d'inspiració per fer algun dels articles d'aquesta secció. Un fet noticia-

ble, un detall en un racó d'una columna o una dada en un destacat són la guspira que encén el foc de l'escriptura. Com és sabut, la pàgina en blanc és el malson de tothom qui escriu, un espai buit sense saber què posar-hi que tingui un mínim d'interès per als lectors. I aquesta setmana, fent aquesta mena de recerques, he trobat un parell d'informacions que sense cap mena de dubte mereixen ser destacades per absurdes totes dues, manques de sentit, lògica i raó. S'acaba de fer un judici sobre un individu (que ja és a la presó per altres delictes) que va apallissar un ancià de forma brutal a Crist Rei de Manresa. Quan el van detenir, va declarar que ho havia fet per desfogar-se d'una agressió que havia patit ell. Ni més ni menys. No s'entén com algú que acabava de participar en una

baralla en què havia rebut de valent, la decisió no fos acudir a la policia per denunciar-ho (la reacció més social) ni pretendre revenja contra els que li havien fet mal (l'opció més primària) sinó que, en trobar-se amb el primer individu que va considerar més feble que ell, s'hi llancés a cops i puntades de peu. Presumptament. Ara, en la vista pública, ha explicat que no es recorda de res. El molt perla ho deu fer com a estratègia de defensa o perquè és verídric que ha perdut la memòria, cosa que acostuma a passar quan s'està sota l'efecte de l'alcohol o altres drogues. Ni una raó ni una altra són acceptables. Si explica que no ho recorda, no deixa de ser una forma d'acceptar que era allà participant suposadament en els fets que se li imputen. Si les acusacions són certes, a més

a més de les conseqüències que li puguin caure segons el Codi Penal, convindria que el jutge li apliqués alguna pena més, tipus les d'alguns jutges americans i les de tribunals de menors que apliquen per aquí. Per exemple, l'obligaria a llegir una col·lecció de llibres romàntics d'aquells que tot és amor i bona fe caramel·litzada. Tant si ho rebés com un premi o com un càstig, seria una forma ben estrambòtica d'assumir uns fets tan menyspreables i que no s'haurien de repetir. Seguint aquesta crònica menuda de casos poc creïbles però certs, hi ha la denúncia que un ciutadà d'Igualada ha posat contra un traficant de cocaïna del carrer de la Legió del barri del Real de Melilla per haver-la-hi venut en mal estat. Segons va explicar a un sorprès agent, la

pols subministrada era de tan mala qualitat que li va provocar diverses descomposicions. Ignoro si els seus excessos amb les seves toxicomanies li han estovat el cervell de forma irreparable o simplement és ruc de mena. Denunciar la il·legalitat d'un fet de per si il·legal, només pot acabar tal com ha acabat. Ara, els policies estan buscant un tipus de 33 anys, alt, amb barba i una mica calb, el venedor, per imputar-li un delictes contra la salut pública però a la vegada també actuaran contra el denunciant per consum a la via pública. L'avi agredit de la primera història per fortuna es va recuperar satisfactòriament. Va ser una pobra víctima més de les quatre que aquests dies han tret modestament el nas per la premsa que ha caigut a les meves mans.

ELS TRES ARXIVERS DE L'ALGUER

TRIBUNA

Ramon Felipó

BIBLIÒGRAF

Des de fa més d'una dotzena d'anys, cada cop que vaig a l'Alguer, una de les primeres visites que faig és a l'Arxiu Històric Municipal de l'Alguer. Està situat, ara, a la Via Sant'Erasmus -Complexo di Santa Chiara-, en un edifici de l'antiga església de Santa Clara, que, segons la tradició, fou on hi havia hagut la vella sinagoga dels jueus algueresos. Comparteix l'estatge amb dues biblioteques: la municipal de l'Alguer i la de l'Escola d'Arquitectura algueresa. La biblioteca municipal està presidida a la sala principal per una espectacular bandera catalana i els tres busts dels patriar-

ques de la renaixença algueresa, donats per l'associació d'Amics de l'Alguer: Ramon Clavellet (nat Antoni Ciuffo), Joan Pais i Joan Palomba. La biblioteca disposa d'un important fons en llengua catalana.

Els tres arxiver, actualment, són: Baingio Tavera, Gianfranco Piras i Antonio Serra. Disposen d'un abundós fons de l'època en què l'Alguer era part integrant del domini català de la Mediterrània, pergamins de Pere III i molts documents que, per sort, no es va emportar Eduard Toda, quan era consol del rei d'Espanya a Càller, s'ho va endur tot sota la promesa que els tornaria i avui estan dipositats a la Biblioteca Nacional Española de Madrid. En una de les darreres estades, vaig coincidir, casualment, amb els pares i tiets del metge de Berga Josep Vidal-Alaball. Amb ells vàrem fer una acurada visita a l'arxiu per poder gaudir dels vells i interessants pergamins.

Els tres arxivers algueresos han publicat molts i molts llibres, cosa freqüent en qualsevol lloc del món per part de qui

ARXIU PARTICULAR

Felipó, Baingio Tavera i Gianfranco Piras

té cura oficial d'un arxiu. Tavera i Piras han editat conjuntament: *Libre gran, Libre de privilegis della Città di Alghero; Libre de cerimonies della Città di Alghero, Raccolta di documenti sulla causa per il Primato ecclesiastico in Sardegna:*

(1272-1679). Antonio Serra, *Le Chiese campestri di Alghero: dall'Altomeioevo alla metà dell'Ottocento, Los Germans Blancs: per una storia della Confraternita di Nostra Signora della Misericordia in Alghero nei secoli XVI-XVII, Museo d'Arte Sacra: catalogo, Povere donzelle: monache di clausura nella Alghero del Seicento (1641-1700).*

Mai no podré agrair a tots tres arxivers el seu ajut, per comprendre, trobar i saber moltes coses del ric passat català de l'Alguer. Voldria remarcar que, juntament amb Gianfranco Piras, vàrem publicar un estudi l'any 2012, al número 114 de la revista L'Erol, sobre la interrelació entre el Corpus Crhisti del segle XVII de Berga (la Patum actual) i el de la ciutat de l'Alguer, sota el títol de *L'antiga comparsaria catalana del Corpus Christi: l'Alguer i Berga com exemple.* En aquest treball vàrem poder constatar que quasi tots els actuals entremesos de la Patum, que ara surten a Berga per Corpus, també havien sortit fa més de tres-cents anys per la ciutat de l'Alguer.

BUSQUEM EL TEU CAP

Necessitem caps com el teu, persones que puguin ajudar els altres amb el seu talent.

VOLUNTARIAT VIRTUAL

#busquemelteucap

www.creurojamaresa.org/voluntariat